

Pécs, 2007. dec. 7.

Kedves Indit!

Megkaptam Edesapádól írt
könyvedet, és le sem tudtam tenni,
míg végig nem olvastam. (En est
most, hogy egyedül vagyok, meg-
tehetem.) Eddig is nagyon tiszteltem
a tanítókat, így éreztem, hogy ők
nehesebb munkát végeznek, mint
mi tanárok, de most még jobban
tiszteltem. Emlékszem azokra az éve-
kre: még mi is azsal a tudattal mentünk
az egyetemre, hogy ki tudja, hány évig
leszünk állástalan diplomások. Aztán
nekünk valamivel könnyebben kezdő-
dött a pályánk, a 40-es évek elején, az
országviszonyok visszacsatolása következtében

könnyebb volt álláshoz jutni. De
nekiindul is megvolt a magunk kör-
delme, míg összehasonlítottuk
és fel tudtuk nevelni a még lányun-
kat. Most én is próbálom megírni a
visszaemlékezésünket a gyerekek és
az unokák számára; együtt kezdtek
el, de csak az érettségig jutottunk,
ő közben itthagyt minket.

Még egyszer megírnám a fényképeis-
ket, de a magyarázatot nem találtam,
csak csak a kis másolatokat. Pedig
vratározottan emlékszem arra a képre,
amelyen Edyapád áll egy kis diák felé
hajolva. Biztosan megvan valakinek.
Ha nem találsz meg, megpróbálom a
negatívokat is végigböngészni, bár
ez most, hogy nekem is rossz a szemem,
nehéz meg.

Még egyszer köszönöm a könyvet
Égy még jobban megérttem, hogy János

Márton mindig édesapádat említette
először, ha régi iskolájáról emlékezett.

Kíváncsi vagyok a tantervedre
szép hardwork, és sok sikert az új
években. Szeretettel

Mária néni